

Jeg er opptatt av kjemi, av den musikken som oppstår i øyeblikket.

Benedicte Palko

FLYGEL: Benedicte Palko har spilt piano siden hun var ni.

Kammermusikk

- Musikk som skal framføres av noen få utøvere, i motsetning til musikk for et orkester.
- Ofte har kammerorkesteret navn etter hvor mange musikere som medvirker - for eksempel en duett eller en kvartett. Instrumentsammensetningen kan variere, men man har sjelden mer enn ti utøvere. Den vanligste formen er strykekvartett som består av to fioliner, bratsj og cello.
- Blir ofte spilt uten dirigent.

HUNDELYKKE: I sitt neste liv skal Benedicte jobbe med hunder.

tig for meg først å være menneske, deretter musiker. Sebök ga meg lov til å tenke sånn.

VILLA MARA STÅR DET på porten utenfor det hvite murhuset, en kort kjøretur fra Seville sentrum. Innenfor døra venter to elleville, svarte retrievere på mor. Don Puccini og Sibelius utfører gledesdans i hagen og er klare for lek. Benedicte og Israel kjøpte huset for fire år siden. Hagen var overgrodd og venner trodde de var gale som ville prøve å få dette stedet i stand.

– Men det var jo bare å hogge ned noen busker og ordne svømmebassenget. Man må ha svømmebasseng når det blir 40 grader om sommeren.

Det lukter rosmarin. Over kjøkkenvinduet sitter fugler og lager et salig orkester. I hagen har Benedicte prøvd å plante norske blomster. De tørket ut med en gang. Utepeisen har de murt selv. Den sprakk første gang de brukte den, fordi ingen hadde fortalt at de måtte bruke sand som tålte så høy varme.

– Veien ut hit er akkurat asfaltert, fordi dette området blir mer og mer attraktivt for folk som vil bo litt utenfor byen.

Benedicte smiler, unnskylder julekransen som fortsatt henger på ytterdøra, og forsvinner inn. Stua domineres av flygelet. Fraktet fra Norge. Hit kommer pianoelever fra hele Sør-Spania for å ta privattimer med Benedicte. Elever som forbereder opptak til høyskoler og konkurranser.

– **DET FØRSTE ÅRET** jeg bodde i Spania, var jeg mye alene mens Israel jobbet. Jeg måtte lære meg spansk, men bestemte meg for ikke å gå på skole. Da ville jeg skjønne hvor vanskelig spansk er, og ikke tørre å snakke.

Så Benedicte så på tv. Såkalt kulørt kjendispress på tv. Hun plukket opp ord, og lærte seg spansk. Så begynte hun å undervise spanjoler. Hun måtte snakke spansk.

– Nå har jeg fått fast jobb. Det er gull verdt.

Hver uke flyr Benedicte til San Sebastian og underviser i repertoar for fiolin og piano to veldig fulle dager ved musikkonservatoriet der. Resten av uka kan hun holde på med egne prosjekter. I Sevilla.

– Elevene mine i San Sebastian skriver ned nye ord, gjerne faguttrykk, jeg må pugge.

Hun finner fram et par ark med sirlig skrift og musikkuttrykk på spansk.

– Jeg puffer på flyet. Ordningen med jobben er genial. Vi bor bare ti minutter fra flyplassen, jeg bor på hotell i San Sebastian et par netter og flyr hjem igjen. Og de to dagene jeg underviser, utgjør faktisk en full jobb.

BENEDICTE LIKER Å SAMLE folk – enten det er til vafler, konserter eller en festival. I Spania varer festivaler gjerne en måned, med en konsert her og en der og utøverne drar når de er ferdige med en opptreden. Sånn vil ikke Benedicte ha det. Hun samler alle musikerne til en intens uke der de skal være sammen og spille sammen. Ganske likt det som gjøres på kammermusikkfestivalen i Stavanger.

– Musikk er kommunikasjon. Jeg er opptatt av kjemi, av den musikken som oppstår i øyeblikket. Musikken skal skapes når musikerne møtes. Jeg vil ha kammermusikk som oppstår i samspillet mellom fantastiske musikere. Levende musikk hvor musikere og tilhørere påvirker hverandre gjensidig.

Konserter åpne for publikum blir det når helgen kommer.

– Her jobber folk til seint på kveld, så på hverdage blir det prøver, masterklasser og foredrag. Unge, mer uerfarne musikere skal få mulighet til å møte verdenskjente artister. Og så deler vi ut to stipender.

Festivalen har fått navn etter Joaquin Turina – en spansk komponist. I år er det 125 år siden han ble født. I Sevilla.

– Hans verk vil være en rød tråd gjennom festivalen og jeg vil gjerne at spanjoler og andre skal få bli bedre kjent med han. Dessuten får vi støtte av etterkommerne hans og vi skal også urframføre et verk som familien hans fant på loftet etter hans død.

BENEDICTE SETTER SEG ved pianoet. På oppfordring. Hun insisterer på at hun aldri sitter der og kosespiller. Notestablene ligger høye. Metronomen er godt tygget på av hundetenner. På hylla bak henne står miniatyrpianoer på rekke. Hun samler.

– Jeg har aldri klart å sette karriere før musikken, å gjøre ting bare fordi det er bra for karrieren, fungerer ikke for meg. Jeg vil gjerne være et sted der det er konkurranse, der folk forteller meg hvordan jeg kan bli bedre. Men det viktigste er å komme til bunn i musikken, ikke å ha 350 konserter i året.

Så vil Don Puccini, eller Pucci, ha mat. Og mer lek. En gang lurte Benedicte på om hun skulle bli veterinær. Eller lege. Hun tenker litt med på sitt neste liv, med hunder.

Før telefonen ringer. Og en musiker til melder sin ankomst til festivalen. ■

rak@dagbladet.no